

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

Světla protijedoucího vlaku?

Sedíme ve vlaku a jedeme. Kdo řídí ten vlak? Topič neustále přikládá. Kam se řítíme? Vjeli jsme do tunelu a snažíme

se dohlédnout k jeho konci. Někdy máme pocit, že vidíme světlo. Nejsou to však jen světla protijedoucí mašiny? S Bohem o tom promlouvá Ema Erlebachová (5. A) v textu Jak jsi to teda zařídil?

Jak nakládáme s časem, který nám byl dán? Tereza Urbanová (3. B) v malém absurdním dramatu ukazuje naši neschopnost opouštět vyjeté koleje, a to i přes to, že míváme jednu stanici za druhou a vše mizí za námi. Konečná se možná blíží a stále nejsme schopni učinit rozhodnutí.

Uvnitř vlaku houstne atmosféra. Tlak roste a hrozí vyrazit skleněné výplně oken. Takovou sílu může mít výkřik zobrazený v grafice Johanky Hájkové (4. A).

Jan Salvet a Jan Krejčí

Jak jsi to tedy zařídil?

„No podívej, jak jsi to tedy zařídil? Nikdy nepochopím, co na tom jaro vidíš. Ovšem, podle tebe je to roční období nového života, ale zároveň pokory, usebrání se a ztišení. Nejlepší příležitost se věnovat sám sobě a dát si své nitro do pořádku po masopustním veselí. Já bych se na to tak růžově nedívala. Jaro není nic více než jen konec něčeho čistého, jednoduchého a srozumitelného, jako je krajina pod sněhem. V zimě jsme byli sami a ani jaro s tím nic jiného neudělá. Čas trávíme hlavně sami se sebou. Ostatní jako by už nebyli.

Já vím, že tvůj syn Ježíš byl 40 dní na poušti také sám, stál před celou řadou pokušení od samotného ďábla, stejně jako my teď stojíme před neviditelným nepřítelem v podobě viru. Hlavní je neztrácet víru kvůli viru. Chápu, že Ježíš šel do pouště sám, ujasnit si kdo vlastně je, ale mně už není ani jasné čím jsem.

Jasně, že Kristus bez jídla na poušti mohl jít blíž k sobě, když díky prázdnému žaludku se bystří mysl i smysly.

A jak to mám asi udělat já, když máme doma plnou ledničku? Aha, rozumím. Jako půst. Odepřít svému tělu něco příjemného a dobrého. Jenže to už by mi pak zbyl jen monitor s haldou úkolů, respirátor na stole a rozjitřená mysl úplně jiným směrem.

Dobře, vím, že to všechno vede k největšímu křesťanskému svátku, k Velikonocům. Že je to celé o víře a o naději, že to celé má smysl. Tahle doba asi taky nějaký smysl má, ale pro mě postrádá světlo na konci tunelu. Občas si i myslím, že jsou to jen světla protijedoucího vlaku.

No tak dobře, otevírá ty dveře po třetím dni, co jsem neviděla denní světlo. Trochu jako Ježíš, jen s tím rozdílem, že od musel sám odtlačit celý balvan. Já ale musím ven s respirátorem, takže to je vyrovnaný. A venku to žije. Ne že by tu bylo tolik lidí. Cestou parkem vyrašily sněženky, ptáci v korunách znovu zelených stromů zpívají a slunce příjemně hřeje. No tak dobře, zůstává mí víra a naděje, a to není málo.

Aha, tak takhle jsi to tedy zařídil.”

Ema Erlebachová (5. A)

V metru

Postavy

Dívka

Starší pán

Hlášení v metru

Scéna:

(Děj se odehrává v metru. Na scéně je okolo 12 míst k sezení, všechna až na jedno obsazená.)

Hlášení Vyšehrad. Vystupujte vpravo ve směru jízdy.

(Do metra nastoupí několik osob. Mezi nimi i dívka (zleva) a starší pán (zprava). Oba si všimnou volného místa a zamíří k němu. Když si všimnou jeden druhého, oba si pokynou rukou, ať si sedne ten druhý.)

Starší pán Prosím. (Ukáže na místo.)

Dívka Nemůžu sedět, když vy budete stát.

Hlášení Ukončete prosím výstup a nástup, dveře se zavírají.

Starší pán (Uraženě.) Nejsem tak starej.

Dívka Nic takového jsem ale neřekla...

Hlášení Příští stanice - I. P. Pavlova. Starší pán No tak si přece sedněte.

Dívka (kroučí hlavou) To nejde, vždyť máte berli. Sedněte si vy.

Starší pán To mám pro okrasu. Nejsem starej.

Dívka Hezké.

Starší pán To mě chválíte?

Dívka Chválím tu výmluvu.

Hlášení I. P. Pavlova.
(V metru se vystřídají lidé. Více lidí však nastoupí, než vystoupí, předtím volné místo je nyní obsazené. Pán ani dívka si toho nevšimnou.)

Starší pán To tu necháme to místo volné? Sedněte si přeci.

Dívka Jedu jenom pár zastávek, postojím.

Hlášení Ukončete prosím výstup a nástup, dveře se zavírají.

Starší pán A kam vlastně jedete?

Hlášení Příští stanice - Muzeum.

Dívka Holešovice a vy?

Starší pán Prosek.

Dívka To máte daleko, měl byste si sednout.

Hlášení Muzeum.

Starší pán Ani mě nehne, jsem gentleman.
(Vystoupí většina lidí v metru. Je volných okolo 5 sedaček, nevěnují tomu pozornost.)

Hlášení Ukončete prosím výstup a nástup, dveře se zavírají.

Dívka Víte, co nemám ráda?

Hlášení Příští stanice - Hlavní nádraží.

Starší pán Dlouhé stání?

Dívka Mužskou hrdost.
(Pán si pohrdavě odfrkne.)

Starší pán Ale prosím vás.

Hlášení Hlavní nádraží.
(Do metra vejde hodně osob. Všichni se natlačí na sebe, není místa k hnutí.)

Hlášení Ukončete prosím výstup a nástup, dveře se zavírají. Příští stanice - Florenc.

Starší pán (V těsném kontaktu s dívkou, kouká na ni shora.) A víte, co já nemám rád?
(Oba musí křičet kvůli ruchu v metru.)

Dívka Metro?

Starší pán Drzé holky, co nepřijmou slušnost.

Hlášení Florenc.
(Metro se ještě více naplní.)

Hlášení Ukončete prosím výstup a nástup, dveře se zavírají.

Starší pán No tohle už stěží zavřete, jak je to narvaný. Jestli nespadnu, bude to zázrak.

Dívka Vidíte, a proto byste si měl sednout, já už si na dvě zastávky sedat nehodlám.

Hlášení Příští stanice - Vltavská.

Starší pán Ale to jste říkala ještě dřív, než byly jenom dvě.

Dívka A vy jste říkal, že hůl je jenom na okrasu.

Hlášení Vltavská.
(Všichni vystoupí, zůstanou tam pouze pán s dívkou. Oba si automaticky sednou na volná místa vedle sebe a dál pokračují ve své hádce o sezení.)

Starší pán Pletete hrušky s jablkama!

Dívka S vámi není kloudná řeč...

Johanka Hájková (4. A)